SVERIGES RIKSDAG

# Motion till riksdagen 2026/27:1900

**av Carl Wiktor Svensson och Camilla Rinaldo Miller (båda KD)**

# En decimerad vargstam

## Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en decimerad vargstam om högst 170 individer i Sverige och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en mer regional rovdjursförvaltning och tillkännager detta för regeringen.

## Motivering

Sveriges avlånga land har under generationer formats av människor som brukat jorden, vårdat skogen och hållit betande djur. Ett arv som inte bevaras av sig självt, utan genom aktiva lantbrukare, jägare och betande djur.

Vargens återetablering innebär ytterligare starka påfrestningar för djurhållningen. Angrepp på tamdjur, kostsamma skyddsåtgärder och oro för nya angrepp riskerar att försvåra ett redan ekonomiskt utsatt lantbruk, särskilt i skogsbygden. Att stängsla in alla betesmarker med rovdjursstängsel är av såväl praktiska som ekonomiska skäl inget alternativ. När betesdjuren försvinner riskerar också det öppna landskapet och dess biologiska mångfald att gå förlorade.

Samtidigt befinner sig Sverige i ett säkerhetspolitiskt läge där den inhemska livsmedelsproduktionen behöver stärkas. En robust livsmedelsberedskap förutsätter aktiva jordbrukare och en geografiskt spridd livsmedelsproduktion.

Rovdjurspolitiken måste därför i större utsträckning beakta jordbrukets och landsbygdens förutsättningar samt Sveriges försörjningsberedskap. Men frågan handlar också om människors trygghet.

Kristdemokratin utgår från människans unika och okränkbara värde. Vi har ett ansvar att förvalta naturen och värna den biologiska mångfalden, men människovärdet måste alltid väga tyngre än rovdjursvärdet.

Landsbygdsbefolkningens trygghet och rörelsefrihet får inte betraktas som underordnade intresset av rovdjurens geografiska utbredning.

Kristdemokraterna har länge verkat för en minskad vargstam och en mer lokalt förankrad rovdjursförvaltning. Denna inriktning bör utvecklas ytterligare så att förvaltningen också tar hänsyn till olika geografiers lämplighet och acceptans för varg. Sverige behöver en mer regionalt differentierad vargförvaltning där hänsyn tas till landskapets förutsättningar, djurhållning, livsmedelsproduktion och människors trygghet.

För regioner med goda förutsättningar för tamboskap, lantbruk och stark jaktkultur bör den långsiktiga målsättningen kunna vara en frihet från fasta vargrevir, med allmän jakt som metod för att nå målet.

En levande landsbygd, ett öppet odlings- och beteslandskap, en stärkt svensk livsmedelsberedskap och det mänskliga värdet måste väga tyngre än rovdjursvärdet.

*Carl Wiktor Svensson (KD)* *Camilla Rinaldo Miller (KD)*